

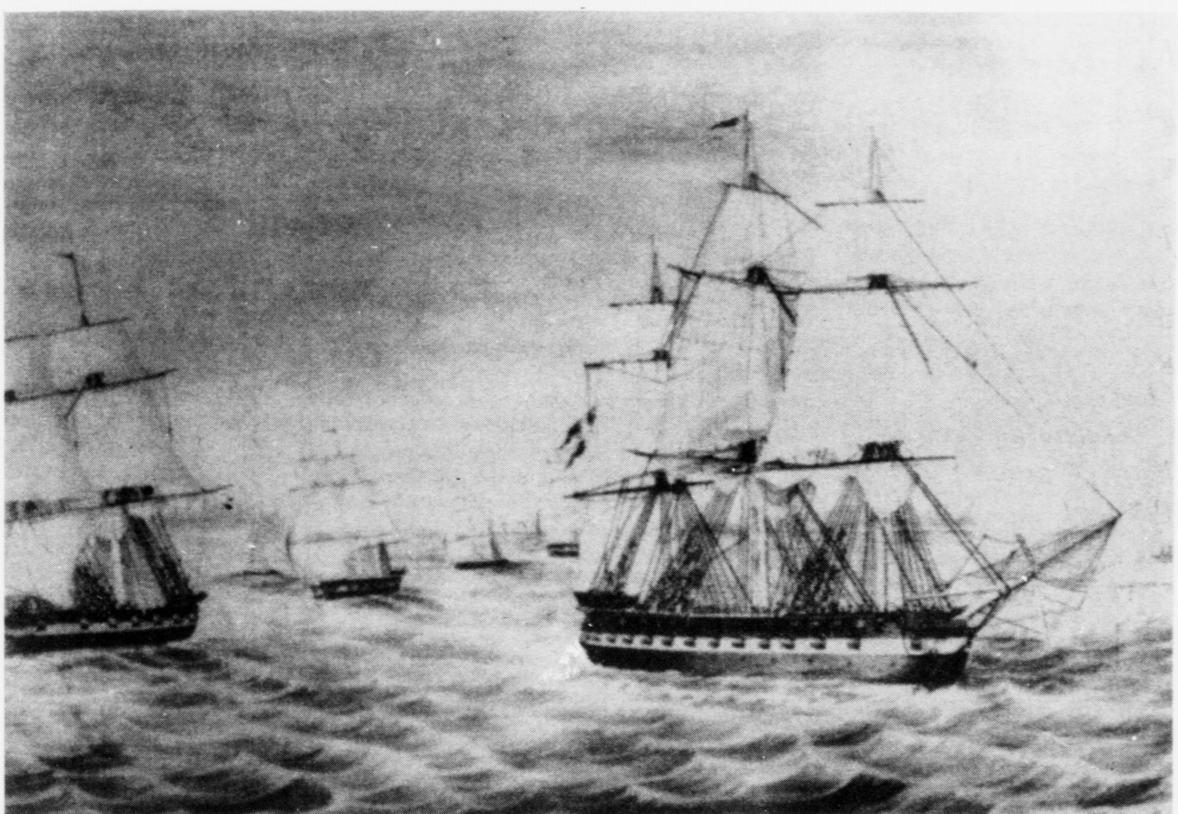
kundu útvega manningini kjøt. Tá spurningurin tók seg upp um vitjan hansara umborð, segði hann avgjörður, at hetta skuldi verða sama leygardag. Eg beyð honum so til døgurða kl. 3 og fór umborð aftur í sirminum, ið er besta summarveður her. Í erva er mjørkin tjúkkur, og surkið liggur í stórum dropum á bønnum.

Fjáltur kom á kokkarnar, tá teir frættu um innbjóðingina, sum eisini umfataði næstmann mín, ein annan yvirmann, doktaran og elsta kadettin, men tignarliga varð borðreitt, og matseðilin umfataði, tosk, feska súpan, lambskotelettir (úr Noreg) við bønnum, brems brulé, stoktan fugl og perur við róma (úr Føroyum). Eftir kaffi fingi vit sigarir og puns til seint var. Nú var eg troyttur, sum eg hevði etið og drukkíð bæði væl og virðiliga, verið í landi — og ikki blundað náttina fyrri. Tá vit sögdu góðanátt, beyð amtmaðurin okkum — 17 monnum — til diné sunnudagin kl. 5 heima hjá sær, og har gekk tað bæriliga fyrri seg saman við tí betra fólkinum úr býnum, champagnekálum, frýntligari vertskonu og tónleiki aftaná.

Veðurlag og gróður

Tá vit reistust frá borði, fóru vit at hyggja at skansanum — ein lág lon, fjald millum vølgarðar, hermannað við 8 monnum og 2 kanónum. Urta- garðurin var meira áhugaverdur, har vóru 2 dvørgabjarkir, einir 2 ungir lynar (løn), nakrir krúpandi pílarunnar, eitt litið selje-roynitræ, eitt ella tvey blómandi roynitræ og nógvir ribsrunnar, (vinbær — kann eisini merkja sólber. Týð.) tó í ár uttan ber. Hópurin av blómum, nøkur beð við sprettandi ertrum og blómandi jarðberjum vóru eisini at siggja.

Á veg til tað vakurt hampaða tinghúsið, sum øll onnur hús úr víði, við mønureising, flagtaki, klætt við víði og ósmurt,

hugdu vit at einum føroyskum rossi, ljótari enn okkara Ólandsross, við størri høvdi og óslættari hárfærð. Rossini ganga úti alt árið — uppi millum fjøll er altíð gras at finna millum steinarnar, tí veturin er ongantið kaldari enn 8°. Kavi liggur sjáldan leingi, isur ongantið, men ódnirnar eru ófatiliga harðar, í ár t.d. fluttist ein kirkja á Kalsoynni 7 alin í vetraródn. Hoyggj hava tey ikki nóg mikið av — hetta er annars tað einasta, ið dyrkað verður nærindis húsum, umframt nakað av eplum. Tey velta, taða við fiskarhøvdum og øllum møguligum, og kunnu fáa ein sláttur av góðum grasi, sum verður hoyggjað og lagt í hoygarðar, kliggjað við bondum og steinum, so hoyggið ikki

skal fúka burtur, og givið neytunum. Tær kýr, eg sá, vóru danskar, og tær mundu ikki, seins og seyður og ross, tola himmalin sum vetrartak. Teir fiska til livsins uppihald, og teir turkaðu toskarnir verða seldir til handils-mannin fyrri 1 3/4 RD. lipundið til útflutnings, eins og bundnar troyggjur, ið viga 1 1/2 skálpund, verða avreiddar fyrri 2 1/4 RD. hvør.

Bátsferð

Millum mangt sjáltsamt, ið vert er at geva gætur á hesum viðaleysu oyggjum, funnu vit, at tey so-nendvu fuglabjergini vóru mest verd at siggja, og av tí at ferðin til teirra var alt ov vandamikil fyrri okkara skipsbátar, tók eg fegin móti tilboðnum frá amt-manninum, at hann skuldi

taka okkum við í sínum tiggjumannafari — grindabátur — kl. 7 mánamorgunin, og hava kunnugan og vanan loðs við.

Teir vóru heldur seinir á veg, skuldu drekka kaffi hjá mær fyrst og roksaðu grúligt, so formaðurin fyrri ferðini varð ótolin. Eg gjørdi, hvat eg kundi fyrri at skunda undir teir, og vit sluppu avstað, tá klokkan var farin av hálv-gum níggu. Vestfallið, sum vit skuldu hava við okkum, var nærum runnið, vit komu í iður, og sera óslætt var, tá vit settu inn í Kirkjubø (uttalas på Färöska: tjertjebøj), har vit skuldu siggja toftirnar av einastu grótkirkju í Føroyum, sum kundi verið stásilig, men ongantið var lídugt bygd so langt sum til hválv og tekju. Tey vildu

bjóða okkum mjólk, men formaðurin segði, at jú stytri steðgurin var, jú betri. Í staðin settu vit segl, ótu av matskjáttunum og leskaðu bæði okkum og røðursmenninar av tí váta. Hetta var í tøkum tíma, tí tá vit fóru um Hælin í Hesti, varð óslætt, so alt mátti pakkast niður, og landsins skúlameistari fekk sjóverk. Eystanvindur var og havalðan stór, ein minni góður bátar, ein minni skilagóður formaður enn okkara, Mikkjal Pauli, og óvanir røðursmenn kundu komið í óføri. Men eftir nakrar brestir og smávegis skvampar komu vit inn undir næstu fuglaoyggj, ta 900 fót høgu Sandoy. Skamt frá er Trøllhøvdi, har bakkinn er høgur móti havinum.

Tá vit nærkaðust sundinum millum oyggjarnar báðar, var so ókyrt, at formaðurin vildi ikki fara hagar, men lovaði at visa okkum norður um Høvdan istaðin. Men har var eisini so nógv run í sjónum, at vit máttu ikki koma ov nær berginum. Bergið var alt avtakið við hundratalstals sjófuglum — lomviga og lunda — svartir við hvitum bringum, og tann seinni smærri við reyðum nevni og fótum. Fuglurin situr í rókunum í longum hvitum røðum, hevur egg og letur seg heldur taka, enn hann rýmir haðani. Hetta fær bjargamenn at lata seg binda í linu og siga niður av eggini hangandi yvir avgrundini og kippandi ein fuglaháls fyrri og annan eftir. Fuglurin verður síðan blakaður niður til bát, ið liggur niðriundir. Av 10 fuglum fara 2 til skatt, tiggjund og annað gjald, 4 til jørðina og bjargmenninir fáa 4. Fyri hesa innlegu — salt fuglakjøt og vánaliga snikuta fjøður — vága teir uttan himpr livið, antin teir so hanga úr hvessu eggini ella grulva uttan nakað at halda sær í á rókunum. Tað ørar fyrri ein bara at hyggja upp hagar.

Lítið dugir hjá mær at royna at lýsa ta storbæru sjón, hetta øgiliga berg — úr bátinum, ið syftist upp og niður í aldonum, og stundum koma so nær klettinum, at vit kundu siggja nevni og fótur á

Framhald á síðu 16

